

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
bytem X.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2022, č. j.: OAM-20/ZA-ZA04-ZA04-R2-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 13. 6. 2022 u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 4. 5. 2022, č. j.: OAM-20/ZA-ZA04-ZA04-R2-2014, jímž rozhodl o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žádosti žalobce podané dne 22. 1. 2014 tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění došlého soudu dne 22. 6. 2022 namítal, že žalovaný shromáždil pouze neobjektivní, neúplné a jednostranné důkazy, které účelově vyložil v neprospěch žalobce, přičemž nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný nezajistil překlady všech doložených důkazů, konkrétně zmínil X., ve kterých jsou odhalena všechna porušení při vyšetřování trestního stíhání žalobce, dále nebyl přeložen a posuzován důkaz: Zpráva o Ruské federaci komisaře Rady Evropy pro lidská práva (REPORT by Nils Muižnieks Commissioner for Human Rights od the Council of Europe Following his visit to the Russian Federation from 3 to 12 April 2013), který žalobce doložil v ruském jazyce a který popisuje stav korupce soudnictví v Ruské federaci.
3. Byl přesvědčen, že správní orgán nedbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Žalobce poskytl žalovanému veškeré důkazy o svém politickém působení a pronásledování v Ruské federaci, což je potvrzeno popisem osobnostních rysů žalobce poskytnutým lídrem politického hnutí X., žalovaný však dovodil, že tato politická strana neexistuje, či dokonce má pobočku na Krymu. S tímto závěrem žalobce nesouhlasil, neboť daná politická strana má své webové stránky, vlastní předáky stran a více než 230 000 členů, pouze není registrovaná u Ministerstva spravedlnosti Ruska. Tvrdil, že svou činnost strana do současnosti vykonává, což lze pozorovat na jejích webových stránkách reflektujících její činnost, včetně X., jejímž je žalobce členem.
4. Namítal, že žalovaný nedbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, neboť závěry judikatury odkazované žalovaným nejsou příléhavé k právní věci a skutkovým okolnostem případu žalobce.
5. Vytýkal žalovanému, že neumožnil žalobci uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy, neboť po dobu řízení (tedy od 22. 1. 2014) nebyl ani jednou informován o tom, že řízení bylo prodlouženo, v současné době byly veškeré maximální lhůty pro projednání jeho věci (tj. dle zákona 21 měsíců), překročeny šestinásobně.
6. Měl za to, že žalovaný nesplnil pokyny dané rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 32 Az 48/2015 a rozhodnutím Městského soudu v Praze 2 Az 24/2019, která se týkají právní věci manželky žalobce X., která úzce souvisí s právní věcí žalobce. Uvedl, že jeho manželce nebyla mezinárodní ochrana udělena, soudy však toto rozhodnutí uznaly jako nezákonné a neodůvodněné, správní orgán při opětovném rozhodnutí nerespektoval právní názor a pokyny soudů uvedené v těchto rozhodnutích. Měl za to, že se jedná o skutkově úzce propojené právní věci, dokonce o jednu právní věc. Shrnl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval právní názor a pokyny soudu dané rozhodnutími Městského soudu v Praze 2 Az 25/2019 a 2 Az 24/2019 a Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 32 Az 48/2015.
7. Namítal, že žalovaný nesplnil požadavky kvalifikační směrnice 2011/95/ES a směrnice 32/2013/ES ze studie, o posouzení skutečností a okolností při určování způsobilosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany. K tomu uvedl, že definice politického uprchlíka dle směrnice EU 95/2011 není podmíněna účastí v politické straně, stačí prokázání Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

důvodných obav z pronásledování pro politické názory. Byl přesvědčen, že předložil podrobné důkazy o svém pronásledování v Ruské federaci, jde o soudní verdikt v nepřítomnosti ve zfalšovaném trestním řízení, kde bylo porušeno právo na spravedlivý proces. Žalobce nežádá, aby žalovaný zasahoval do trestního řízení Ruské federace, ale požaduje, aby žalovaný při posuzování žádosti o azyl respektoval Směrnici EU 32/2013, Směrnici EU 33/2013 a Směrnici EU 95/2011, žalobce prokázal, že v jeho případě byl porušen čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech, kdy vykonstruovaná trestní věc byla posouzena nesprávným soudem. Poukazoval na případ u Evropského soudu advokát Igor Kabanov proti Ruské federaci, dle kterého musí všechny případy proti advokátům na jejich žádost projednávat pouze soudy v jiném subjektu Ruské federace, tedy v případě žalobce jinde, než v X. Dále poukazoval na to, že trestní věc proti žalobci posuzoval nesprávný soudce, přičemž návrh žalobce na odvolání soudce X. z důvodu jeho podjatosti byl tímto soudcem zamítnut, přestože tento soudce je X., proti kterému žalobce v X., v jehož důsledku byl tento X. Žalobce měl za to, že žalovaný byl povinen prověřit tyto skutečnosti při posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

8. Poukazoval na to, že obsah protokolů o pohovorech se žalobcem neodpovídá závěrům, které z nich vyvodil správní orgán v napadeném rozhodnutí, jde zejména o úvodní základní pohovor ze dne 22. 1. 2014 a písemnou přílohu k němu poskytnutou žalobcem.
9. Odkazoval na rozsudek Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 29. 7. 2019 ve věci C-5561/17 Alexej Torubarov vs. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, ze kterého citoval pasáž týkající se situace, kdy musí soud změnit rozhodnutí, které není v souladu s jeho předchozím rozsudkem, a nahradit jej vlastním rozhodnutím o žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž dle potřeby nepoužije vnitrostátní právní úpravu, která by mu takový postup zakazovala.
10. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud v souladu se shora uvedeným rozsudkem SDEU změnil napadené rozhodnutí, které není v souladu s jeho předchozím rozsudkem a nahradil ho svým vlastním rozhodnutím o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou, měl za to, že žalobce své žalobní námitky řádně nekonkretizoval.
12. K námitkám ohledně nepřeložení a nevypořádání se s důkazy uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje pasáže, kde se žalovaný dokumentům navrženým žalobcem podrobně věnuje a vysvětluje žalobci, jakým způsobem je s nimi v řízení o mezinárodní ochranu nutno pracovat. Namítal, že žalobce nijak nespecifikuje, proč by měly být překlady namítaných dokumentů pořízeny, v návaznosti na jaké nedostatky a vady napadeného rozhodnutí a tedy co dle názoru žalobce žalovaný v souvislosti s těmito důkazy opomněl zhodnotit či zhodnotil nesprávně.
13. Uvedl, že ani námitka ohledně politického angažování žalobce nekonkretizuje, v čem žalovaný v napadeném rozhodnutí pochybil, co opomněl zhodnotit či zhodnotil nesprávně a proč. Není ani zřejmé, proč by nesplnění pokynů (především pak konkrétně kterých) z rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 32 Az 48/2015 ve věci manželky žalobce mělo a jak zasahovat do rozhodování ve věci žalobce. Ani z obecného výkladu evropských směrnic nelze rozpoznat konkrétní pochybení žalovaného, který se Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

navíc politickou činností žalobce v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval. Není tak zřejmé, které závěry žalovaného považuje žalobce za nesprávné. Stejně tak v případě nesouladu mezi protokoly a závěry napadeného rozhodnutí není žádná konkrétní námitka uvedena. Poukázal na to, že není úkolem soudu, aby na základě obecně vymezených pochybení sám z vlastní iniciativy vyhledával a činil za žalobce žalobní tvrzení. Žalovaný považoval žalobu za nekonkrétní a nezpůsobitou projednání.

14. Měl za to, že se vypořádal se všemi pochybeními, které mu byly vytknuty posledním rozhodnutím krajského soudu, a tato napravit, šlo především o skutečnost, že žalovaný považoval žalobce za státního příslušníka X., zatímco bylo prokázáno, že je ruské státní příslušnosti; v tomto směru pak vedl nové správní řízení. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004 č.j. 5 Azs 37/2003, byl přesvědčen, že žalobce pouze hledá cestu, jak legalizovat svůj pobyt na území ČR jiným způsobem než v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb.
15. Poukázal na to, že dle výpisu z azylové evidence v současné době není znám aktuální pobyt žalobce, neboť jeho hlášený pobyt byl ukončen ke dni 10. 1. 2022, žalobce v rozporu se svými povinnostmi svůj další pobyt žalovanému nenahlásil. Z toho dovodil, že adresa žalobce uvedená v žalobě již není aktuální, aktuálně není zřejmé, kde se žalobce zdržuje, jak má na mysli § 33 písm. e), příp. písm. b) zákona o azylu, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 25. 2. 2004 sp. zn. 2 Azs 16/2004.
16. Navrhl, aby soud řízení zastavil, pokud k tomu shledá zákonné podmínky, popřípadě aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti, které jsou podstatné z hlediska předmětu tohoto řízení a žalobních námitek.
18. Žalobce podal dne 22. 1. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, kterou odůvodnil obavou z pronásledování z politických důvodů, tvrdil, že byl pomocníkem X., od roku X. je členem strany X., žalobce byl X., měl na starosti otázku X., zpracoval mnoho podkladů, vlast opustil X., neboť je stíhaný ve vykonstruovaném trestním řízení, bylo mu příkazováno, aby zanechal své aktivity, pak že bude trestní stíhání zastaveno, známý ho upozornil, aby opustil Rusko, že má být X., žalobce nato ilegálně přešel rusko-ukrajinskou hranici. Uvedl, že nemohl žádat o azyl v Moldavsku či na Ukrajině, protože by byl vydán do Ruska. Trestní stíhání s ním není vedeno, obává se však, že by byl po svém návratu zatčen, dále ponižován a mučen a byl by s ním veden nespravedlivý soudní proces. Dne 22. 1. 2014 a 29. 1. 2014 byl se žalobcem proveden pohovor, kde svá tvrzení konkretizoval, k zápisu v protokolu žalobce nevznesl připomínky. Dne 22. 1. 2014 žalobce doložil své prohlášení, k čemuž žalovaný pořídil příslušný překlad, a kde se zmiňuje též o trestním řízení X., které s ní bylo zahájeno v Ruské federaci X.
19. Žalobce dne 19. 2. 2014 doplnil svou žádost o mezinárodní ochranu o písemné materiály, včetně trestních spisů.
20. Přípisem ze dne 18. 4. 2014 byl žalobce vyrozuměn o nutnosti prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí do dne 22. 7. 2014. Žalobce následně svou žádost několikrát doplnil. Přípisem ze dne 21. 7. 2014 byl žalobce vyrozuměn o nutnosti prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí do dne 22. 10. 2014. Žalovaný následně zařadil do správního spisu Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

materiály týkající se situace v zemi původu žalobce. Dále žalobce opět doplnil svou žádost o mezinárodní ochranu, poukazoval zejména na případ X. Přípisem ze dne 31. 10. 2014 byl žalobce vyrozuměn o nutnosti prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí do dne 22. 5. 2015, stejně tak přípisem ze dne 30. 1. 2015, s tím, že lhůta je prodloužena do 22. 4. 2015, a přípisem ze dne 22. 4. 2015, kdy byla lhůta prodloužena do 22. 7. 2015.

21. Žalobce se dne X. dostavil na předvolání na Krajské státní zastupitelství v X. a vyjádřil se k písemnostem, které v souvislosti se svojí žádostí o mezinárodní ochranu v minulosti státnímu zastupitelství předložil.
22. Policejní prezidium ČR sdělilo přípisem ze dne X. žalovanému, že na žalobce je vydán Ruskou federací mezinárodní zatýkácí rozkaz; vzhledem k tomu, že se jedná o žadatele o azyl, nebyl žalobce zadržen a řízení je vedeno na svobodě.
23. Ministerstvo spravedlnosti poskytlo dne X. žalovanému informace k extradičnímu řízení s tím, že Generální prokuratura Ruské federace o vydání žalobce požádala dopisem ze dne X., který byl ministerstvu spravedlnosti doručen dne X. a neprodleně postoupen Krajskému státnímu zastupitelství v X. za účelem vedení předběžného šetření dle zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, předběžné šetření dosud nebylo ukončeno. Bylo sděleno, že ruská strana požádala o vydání žalobce za účelem X. Byly připojeny materiály týkající se extradiční žádosti Ruské federace a dodatkové informace poskytnuté ruskou stranou.
24. Dne 3. 7. 2018 a dne 16. 11. 2018 byly se žalobcem provedeny pohovory k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy při pohovoru dne 16. 11. 2018 žalobce mj. sdělil, že je občanem X. a nikdy neměl jiné státní občanství.
25. Krajský soud v X. usnesením ze dne X. rozhodl tak, že vydání žalobce k trestnímu stíhání pro specifikovanou trestnou činnost do Ruské federace je nepřípustné.
26. Žalovaný shromáždil materiály týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Další pohovor byl se žalobcem veden dne 4. 1. 2019.
27. Žalovaný vydal dne 27. 3. 2019 pod č.j. OAM-20/ZA-ZA04-2014 rozhodnutí, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem, při posuzování žádosti žalobce zde vyšel ze zjištění, že žalobce je občanem X., a nikoli Ruské federace, žádost o mezinárodní ochranu tak vztahoval výlučně k X., rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 5. 2019.
28. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019 č.j. 2 Az 25/2019-135 bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2019 zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, rozsudek nabyt právní moci dne 21. 11. 2019. Soud zde shledal, že závěr žalovaného o neexistenci ruského občanství žalobce byl učiněn na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Soud doplnil dokazování, na základě kterého dospěl k závěru, že těmito listinami bylo zpochybněno, že je žalobce občanem X. Shledal, že závěr žalovaného o tom, že nebyly splněny podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany, za této situace neobstojí. Uložil žalovanému, aby v dalším řízení vyjasnil otázku státního občanství žalobce, aby bylo zřejmé, ve vztahu ke které zemi má být žádost žalobce o mezinárodní ochranu posuzována, a aby žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany znovu posoudil.
29. Dne 11. 8. 2020 byl se žalobcem proveden pohovor.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

30. Ministerstvo spravedlnosti přípisem ze dne X. žalovanému sdělilo, že Vrchní soud v X. usnesením ze dne X. rozhodl o zrušení usnesení Krajského soudu v X. ze dne X., kterým bylo rozhodnuto o nepřipustnosti vydání žalobce do Ruské federace, zároveň byly připojeny dodatkové materiály, které byly vyžádány od Ruské federace.
31. Žalovaný dále zařadil do správního spisu řadu materiálů týkajících se situace v Ruské federaci, a to zejména pokud jde o politickou a bezpečnostní situaci a stav dodržování lidských práv, a další informace specificky se vztahující k případu žalobce.
32. Žalobce se na výzvu žalovaného dostavil dne 7. 9. 2021 k seznámení se s poklady rozhodnutí, seznámil se s kompletním spisovým materiálem, požadoval, aby byl proveden výslech X., jehož situaci považoval za identickou se svojí situací, dále požádal o lhůtu k vyjádření do 17. 9. 2021.
33. Součástí spisu je dále překlad znaleckého posudku ze dne X., a který se týká padělání důkazů v trestní věci a nespravedlivého výkonu soudnictví v X.
34. Žalobce poskytl dne 16. 9. 2021 žalovanému své vyjádření k podkladům rozhodnutí, shromážděné podklady považoval za neúplné, neobjektivní a jednostranné, cílené k tomu, aby žalovaný mohl žádost žalobce zamítnout, dále se k podkladům podrobně vyjádřil.
35. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 4. 5. 2022, žalovaný v něm podrobně shrnul obsah všech výpovědí žalobce, které učinil při pohovorech, i obsah jím předložených dokumentů, poukázal na svůj původní závěr, dle kterého byl žalobce občanem X., a na následné zrušení rozhodnutí ze dne 27. 3. 2019 pod č.j. OAM-20/ZA-ZA04-2014 rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 2 Az 25/2019-135 z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně občanství žalobce, vázán právním názorem daného soudu se zabýval otázkou státní příslušnosti žalobce a dospěl k závěru, že žalobce je pouze občanem Ruské federace, nelze ho považovat za X. občana. Vyjádřil se k doplněním a dokumentům předložených žalobcem a vysvětlil, proč již nepřistoupil k překladu absolutně všech těchto dokumentů včetně X., objasnil, že důvodem žádosti žalobce je jeho nesouhlas s trestním stíháním a X. na území Ruské federace, které považuje za vykonstruovaný případ s cílem postihnout žalobce za jeho boj proti X. Uvedl výčet podkladů týkajících se země původu, ze kterých při posouzení žádosti vycházel, a poukázal na vyjádření žalobce k podkladům a jeho další důkazní návrhy. K důvodu dle § 12 písm. a) zákona o azylu dovedl, že žalobce nijak neprokázal své členství ve straně X., zabýval se však profilem této politické strany a zjistil, že tato strana nikdy nepatřila k významným politickým uskupením, regionálně působila ve X., v roce X., její postavení na ruské politické scéně tak bylo spíše marginální. Podrobně se věnoval trestnímu stíhání a X. žalobce a jeho možným vazbám s tvrzeným bojem žalobce proti X., k jeho osobě si nechal vypracovat Informaci OAMP, podrobně se zabýval jeho činností a možnými vazbami k žalobci, avšak perzekuční jednání X. vůči žalobci nezjistil. Konstatoval, že není v jeho pravomoci posuzovat, zda žalobce skutečně spáchal v zemi původu trestné činy, pro něž je vedeno extradiční řízení, to ani není účelem řízení o mezinárodní ochranu. Stejně tak se nemohl zabývat procesními námitkami žalobce týkajícími se soudního řízení v Ruské federaci, neboť tyto postupy jsou zohledňovány v extradičním řízení, dále podrobně odůvodnil, proč se nemůže jednat o důvody k poskytnutí azylu dle § 12 písm. a) a b) daného zákona, vyjádřil se též k materiálu X. a odůvodnil, proč nepřistoupil k výsledku X. Dále podrobně odůvodnil, proč nebyl žalobci udělen ani humanitární azyl či doplňková

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

ochrana. Soud se bude dále zabývat obsahem napadeného rozhodnutí níže v souvislosti s konkrétními žalobními námitkami.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

36. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
37. Soud k projednání dané věci nařídil jednání, které se konalo dne 5. 8. 2022. Při jednání žalobce zdůraznil, že jeho trestní stíhání je falzifikátem, žalobce je pronásledován z politických důvodů, k čemuž žalovanému předložil všechny materiály v jeho trestní věci, znovu odkázal na nestandardní prvky v trestním řízení, které uvedl již v žalobě (podjatý vyšetřovatel, nesprávný soud, podjatý soudce) a které jsou dokladovány v trestních spisech. Namítal, že tyto trestní spisy nebyly řádně přeloženy a zohledněny. Dále namítal, že nebyly přeloženy i další materiály ve správním spise, tj. č.l. 297-300, 268-282, 196 -219, 177-195, 112 -163, 108 – 111, neuvedl však, co bylo jejich obsahem. Měl za to, že extradiční řízení je pouze formální, porušení práv a svobod člověka se má řešit v řízení o mezinárodní ochranu, žalovaný se měl zabývat čl. 4 kvalifikační směrnice a řádně posoudit všechny individuální okolnosti tvrzené žalobcem včetně pochybení ruských orgánů v trestním procesu, žalovaný však byl vůči němu zaujatý. Poukazoval na řízení, které se týkalo jeho manželky, kde však byl žalobce rovněž účastníkem, tedy se týkalo též žalobce, žalovaný měl k tomuto řízení přihlédnout. Žalovaný setrval na svém stanovisku, žalobce dle jeho názoru směšuje trestní resp. extradiční řízení s řízením o mezinárodní ochranu, nicméně tato řízení sledují odlišné cíle a mají jiný obsah, přičemž možné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou uvedeny taxativně v zákoně o azylu. Měl za to, že se dostatečně vypořádal s nebezpečím mučení či nelidského a ponižujícího zacházení. Námitky žalobce vznesené na jednání považoval za chaotické, uvedl, že se řádně vypořádal s tím, proč k překladu některých dokumentů ve spise nedošlo (když řada z nich s probíhajícím řízením nesouvisí), žalobce ani na tomto jednání nijak neodůvodnil, proč by všechny dokumenty měly být přeloženy, i přes velké množství podkladů se žalovaný s daným případem vypořádal pečlivě, azylově-relevantní důvody neshledal. Měl za to, že žalobce a jeho rodinní příslušníci o mezinárodní ochranu žádali účelově, aby mohli legalizovat svůj pobyt v České republice, k čemuž však mezinárodní ochrana neslouží.
38. Předně soud konstatuje, že žalobu považoval za projednatelnou, neboť žalobce k výzvě soudu původní žalobu, která neobsahovala řádné žalobní body, podáním ze dne 22. 6. 2022 doplnil, v určitých bodech již uvedl konkrétní věcnou argumentaci, kterou zpochybňoval postup žalovaného či napadené rozhodnutí, to je patrné především z bodů 2, 3, 5, 6 a 7 výše v tomto rozsudku. Soud tudíž neshledal důvod k odmítnutí žaloby z důvodu absence žalobních bodů.
39. Žalovaný dále navrhoval zastavení řízení z důvodu neznámého pobytu žalobce dle § 33 písm. b) či e) zákona o azylu. K tomu soud uvádí, že i když dle karty žadatele o mezinárodní ochranu měl žalobce hlášený pobyt pouze do 10. 1. 2022, a to na adrese X., je

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

soudu známo, že žalobci jsou na tuto adresu (kterou rovněž sdělil soudu jako adresu svého bydliště) doručovány písemnosti, žalobce je na této adrese kontaktní.

40. Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) k § 33 zákona o azylu ve své judikatuře uvedl, že jeho smyslem je „*umožnit soudům nezabývat se meritorně žalobami ve věci azylu těch žalobců, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů české veřejné moci, tzn. žalobců, o nichž by již bylo nadbytečné rozhodovat, neboť již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce České republiky*“ (srov. rozsudek ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 - 45). Z judikatury rovněž vyplývá, že dané ustanovení lze aplikovat, pouze pokud není zjistitelné místo pobytu žadatele, nebo jinými slovy, soud může přezkoumat rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, pokud je soudu znám současný pobyt žadatele (k tomu srov. např. usnesení NSS ze dne 27. 4. 2022 č.j. 10 Azs 487/2021-47 či rozsudek ze dne 17. 2. 2022 č.j. 8 Azs 175/2021-51).
41. Není tak podstatná pouze skutečnost, že žalobce neoznámil žalovanému změnu místa hlášeného pobytu, neboť pokud je soudu známo, kde se žalobce fakticky zdržuje a na této adrese je žalobce kontaktní, nelze přistoupit k zastavení soudního řízení dle § 33 písm. b) či e) zákona o azylu.
42. Dále soud přistoupil k vypořádání vlastních žalobních námitek.
43. Žalobce namítal, že žalovaný nezajistil překlady všech doložených důkazů, konkrétně, že nebyly přeloženy závěry X., a že nebyl přeložen a posuzován důkaz Zpráva o Ruské federaci komisaře Rady Evropy pro lidská práva (REPORT by Nils Muižnieks Commissioner for Human Rights od the Council of Europe Following his visit to the Russian Federation from 3 to 12 April 2013), jiné pasáže spisu v žalobě neoznačil. Dle názoru žalobce tedy nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
44. Soud shledal, že napadené rozhodnutí nedostatečným zjištěním skutkového stavu, ani nepřezkoumatelností z popsaného důvodu netrpí. Žalovaný předně v napadeném rozhodnutí velmi podrobně a přesně rekapituloval obsah všech výpovědí žalobce učiněných ve správním řízení, neboť právě jeho tvrzení podstatným způsobem definují rámec skutečností posuzovaných v rámci řízení o mezinárodní ochranu. Podle konstantní judikatury správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41). Žalovaný se rovněž zabýval velkým množstvím dokumentů, které žalobce v rámci správního řízení doložil, a dále dokumenty, které sám shromáždil včetně písemností získaných v rámci extradičního řízení. Na straně 12 napadeného rozhodnutí pak žalovaný odůvodnil, že většinu doplnění a dokumentů předložených žalobcem žalovaný opatřil překladem do českého jazyka, přičemž některá doplnění již překlad obsahovala, další překlady byly součástí dokumentů z extradičního řízení, obsah některých doplnění je uveden i v úředním záznamu Krajského státního zastupitelství v X. ze dne X., který je součástí spisového materiálu; žalovaný dále uvedl, že z důvodu hospodárnosti nepřistoupil k překladu absolutně všech doplnění žalobce, neboť jejich obsah byl již žalovanému znám z výpovědí žalobce nebo z referencí v dalších doplnění, dále zdůvodnil nepořizování překladu X.
45. K tomu soud uvádí, že žalovaný z hlediska naplnění povinnosti dle § 3 správního řádu nemusí mezi podklady pro rozhodnutí zařadit veškeré důkazy resp. materiály navržené žadatelem, pokud však některé z nich z podkladů pro rozhodnutí vyloučí, měl by Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

svůj postup srozumitelně odůvodnit. Soud má za to, že žalovaný tomuto požadavku shora uvedeným odůvodněním dostal. Žalobce pak kromě dvou shora zmíněných dokumentů, ke kterým se soud vyjádří níže, v žalobě nekonkretizoval, jaké další zásadní podklady měl žalovaný ještě přeložit, ani jaké další podstatné skutečnosti měl na jejich základě ještě zjistit a v čem tedy spatřuje konkrétní pochybení správního orgánu. Námitku žalobce, že žalovaný nezajistil překlady všech dokumentů, tak nelze považovat za způsobitou zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

46. Pokud jde o dokument Znalecký posudek X., konstatuje soud, že tento dokument v ruském jazyce byl žalobcem založen do spisu dne 5. 6. 2014 (č.l. 177-195), přičemž žalovaný pořídil jeho překlad, který se nachází ve spise na č.l. 981 – 990. Žalovaný pak se k tomuto dokumentu podrobně vyjádřil, a to na straně 18 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, že není v jeho pravomoci posuzovat otázku, zda žalobce v zemi původu spáchal trestné činy, pro něž je na území ČR vedeno řízení o extradici, ani rozhodovat o tom, zda žalobce bude vydán do země své státní příslušnosti k trestnímu stíhání. V této souvislosti uvedl, že se nemůže zabývat ani procesními námitkami žalobce ohledně jeho trestního stíhání a následného soudního řízení v Ruské federaci, čehož se týká i daný znalecký posudek. Poukázal na to, že procesní postupy příslušných ruských státních institucí jsou určitým způsobem zohledňovány v rámci extradičních řízení, případně musí žalobce své výtky adresovat příslušným ruským státním orgánům, přičemž pokud tyto orgány neshledají výtky za oprávněné, nelze takový postup sám o sobě považovat za azylově relevantní pronásledování. Na straně 21 pak k tomu žalovaný doplnil své stanovisko, dle kterého X. není nezávislou organizací, avšak přidruženou k politické straně X., jejímž členem měl být i žalobce, posudek tak žalovaný nepovažoval za objektivní.
47. Soud shora uvedené odůvodnění žalovaného považuje za zcela přiléhavé a dostačující. Žalovaný jednak zcela správně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které k posouzení viny či nevinu stěžovatele jsou zcela kompetentní pouze orgány činné v trestním řízení ve státě původu, nikoliv soudní či správní orgány České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 4 Azs 519/2004 – 83, nebo usnesení téhož soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 – 93). Stejně tak žalovaný nemůže hodnotit, zda dané trestní stíhání a soudní řízení v domovském státě probíhá v souladu s tamními procesními předpisy. Úkolem žalovaného v řízení o mezinárodní ochranu je posoudit, zda dané trestní stíhání, ke kterému má být žadatel vydán, může představovat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, což žalovaný učinil.
48. K tomu soud rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46, kde NSS uvedl, že „*hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů (k minimální intenzitě útrap, jež mohou být azylově relevantní, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS). Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se*
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím brozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné. Dále tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu. Např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.“ (podtržení doplněno - pozn. soudu) Soud shledal, že žalovaný postupoval ve smyslu této judikatury, uceleně a přezkoumatelně posoudil, zda lze v uvedeném trestním stíhání na území Ruské federace spatřovat azylově relevantní důvody a dospěl k závěru, že nikoli. V této souvislosti též adekvátně odůvodnil, proč mezi podklady nezahrnul též Znalecký posudek X., soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.

49. Další namítaný dokument Zprávu o Ruské federaci komisaře Rady Evropy pro lidská práva (tj. REPORT by Nils Muiznieks Commissioner for Human Rights od the Council of Europe Following his visit to the Russian Federation from 3 to 12 April 2013), žalobce založil do spisu dne 18. 11. 2014, neuvedl však, jaké skutečnosti zamýšlí tímto dokumentem prokázat či k čemu se specificky vztahuje. Stejně tak ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 16. 9. 2021 pouze obecně uvedl, že žalovaný tento dokument nezohlednil, aniž by však jakkoli specifikoval, z jakých důvodů to považuje za pochybení. V žalobě pak rovněž pouze obecně namítal, že žalovaný tento důkaz nepřeložil a neposuzoval, avšak kromě zcela obecné poznámky, že se tento dokument týká stavu korupce soudnictví v Ruské federaci, žalobce již nespecifikoval, v čem dle jeho názoru spočívá relevance tohoto dokumentu z hlediska posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a jaké podstatné skutečnosti měl žalovaný z tohoto materiálu zjistit. Není pak úkolem soudu, aby tato podstatná tvrzení za žalobce domýšlel a dohledával, v čem má spočívat zásadní povaha tohoto materiálu pro předmětné řízení. Námitku žalobce tak nelze považovat za důvodnou. Z těchto důvodů soud neprováděl tuto zprávu k důkazu.
50. Při jednání dne 5. 8. 2022 žalobce namítal, že žalovaný nepřeložil X. a řadu dalších pasáží ze správního spisu (tj. č.l. 297-300, 268-282, 196 -219, 177-195, 112 -163, 108 – 111). Soud tuto námitku již nemohl považovat za rozšíření žalobního bodu, ale za zcela nový žalobní bod, neboť v žalobě žalobce z hlediska nepřeložení namítal pouze dva zcela konkrétní dokumenty (viz výše). Při jednání však žalobce poukazoval na materiály zcela jiné, což již představuje samostatný žalobní bod. S ohledem na to soud považuje tuto námitku vznesenou při jednání za opožděnou, neboť žalobce jí neuplatnil ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.) Nad rámec této argumentace soud uvádí, že i kdyby tato námitka opožděná nebyla, žalobce nijak nespecifikoval, z jakého důvodu považuje nepřeložení zmíněných dokumentů za pochybení a co z nich měl žalovaný zjistit, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k překladu zcela všech dokumentů ve spise včetně X. (k tomu viz shora uvedené body 44 a 45). Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

51. Žalobce dále rozporoval závěry žalovaného týkající se neexistence politické strany X. K tomu soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný si opatřil Informaci OAMP ze dne 1. 3. 2021 - Politická strana „X.“, která se zabývá historií strany, věnuje se osobě jejího předsedy X. a popisuje rozštěpení strany, z této informace čerpal na straně 15-16 napadeného rozhodnutí, kde rovněž zjistil, že v roce X.; dále však rovněž uvedl, že nijak nezpochybňuje samotné členství žalobce v této politické straně a nijak nekvalifikuje činnost, kterou měl pro tuto stranu vykonávat jako její člen nebo jako X.
52. Žalovaný tak nijak nezpochybnil, že žalobce byl v rámci této strany aktivní (nezpochybnil politickou aktivitu žalobce), nicméně zabýval se celkovým kontextem postavení dané strany v politickém spektru Ruské federace, v tomto rámci zcela logicky zmínil i zjištění X. Toto zjištění (tj. X.) však nebylo nijak zásadní z hlediska posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, žalovaný z něj žádné pro žalobce nepříznivé závěry nevyvodil, politickou aktivitu žalobce v rámci této strany nijak nepopíral. Žalobce pak v žalobě nijak neupřesnil, v čem konkrétně ho mělo zjištění žalovaného X. poškodit. Ani tuto námitku tak soud neshledal za důvodnou.
53. Žalobce dále vznesl námitky, dle kterých správní orgán nedbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, závěry judikatury odkazované žalovaným nejsou přiléhavé k právní věci a skutkovým okolnostem případu žalobce, a obsah protokolů o pohovorech se žalobcem neodpovídá závěrům, které z nich vyvodil žalovaný. Soud tyto námitky považuje za natolik obecné, že na jejich podkladě není možné napadené rozhodnutí přezkoumat. Žalobce tak zejména neuvedl, která konkrétní judikatura a z jakých důvodů není přiléhavá k případu žalobce, ani jaké konkrétní skutečnosti uvedené při pohovorech žalobce a jaké závěry žalovaného považuje žalobce za vzájemně rozporné, přičemž při rozsahu posuzované materie se soud bez takového upřesnění nemůže k daným žalobním námitkám nijak blíže vyjádřit. Jak již soud uvedl výše, je na žalobci, aby specifikoval, v čem konkrétně spatřuje vady či pochybení správního orgánu, soud sám nemůže za žalobce tato tvrzení dotvářet.
54. Žalobce též namítal, že žalovaný nesplnil pokyny dané rozhodnutím Městského soudu v Praze sp. zn. 2 Az 24/2019 a Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 32 Az 48/2015, které se týkají jeho manželky. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalobce v řízení vznesl požadavek, aby jeho žádost byla posouzena společně s žádostí o mezinárodní ochranu jeho manželky X., žalovaný k tomu sdělil, že každá žádost o mezinárodní ochranu je posuzována striktně individuálně, z úřední činnosti mu bylo známo, že manželka X. žalobce žádaly o mezinárodní ochranu dvakrát, přičemž mezinárodní ochrana jim nebyla udělena, v době vydání napadeného rozhodnutí již žádná z nich nebyla v postavení žadatele o mezinárodní ochranu a žádné takové řízení s nimi nebylo vedeno. Součástí správního spisu nejsou žádná rozhodnutí soudů vedená pod sp. zn. 2 Az 24/2019 či 32 Az 48/2015.
55. Z toho vyplývá, že žalovaný se s námitkou žalobce ohledně vedení společného řízení zcela adekvátně vypořádal, pokud manželka X. žalobce nebyly v postavení žadatelek o mezinárodní ochranu, nemohlo být ani společné řízení spolu se žalobcem vedeno. Namítaná soudní rozhodnutí pak žalobce v žalobě řádně neoznačil, neuvedl ani jejich číslo jednací, ani datum, takže není možné identifikovat, která konkrétní rozhodnutí měl žalobce na mysli, žalobce ani žádné z těchto rozhodnutí k žalobě nepřipojil. Žalobce dále ani konkrétně neuvedl, jakým způsobem se má právní názor či pokyny soudů vyslovené v těchto rozhodnutích týkat případu žalobce a v čem žalobce spatřuje onu úzkou Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

souvislost, když daná rozhodnutí se dle tvrzení žalobce mají týkat jeho manželky, tedy osoby odlišné od žalobce. Pokud žalobce taková věcná a zcela konkrétní tvrzení neuvedl, nelze bez dalšího dovozovat, že by rozhodnutí soudů týkající se jiné osoby, a tedy i jiné právní věci, mohla mít v případě žalobce jakoukoli relevanci, či dokonce být pro správní orgány závazná. Tuto námitku tak soud nemohl shledat jako opodstatněnou.

56. Žalobce rovněž vytýkal žalovanému, že nerespektoval právní názor daný rozhodnutím Městského soudu v Praze sp. zn. 2 Az 25/2019. Ani zde žalobce neuvedl číslo jednací či datum tohoto rozhodnutí, v kontextu dané věci však soud dovodil, že se jedná o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019 č.j. 2 Az 25/2019-135, který se týká přímo žalobce a který je součástí správního spisu. Žalobce nijak nespecifikoval, v čem žalovaný dle jeho názoru právní názor uvedený v tomto rozsudku nerespektoval. Soud tak k této námitce pouze uvádí, že v daném rozsudku soud uložil žalovanému, aby vyjasnil otázku státního občanství žalobce, aby bylo zřejmé, ve vztahu ke které zemi má být žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posuzována, a aby žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany znovu posoudil. Žalovaný tento pokyn soudu v napadeném rozhodnutí respektoval, neboť otázkou státní příslušnosti žalobce se podrobně zabýval, přičemž dospěl k závěru, že žalobce je pouze občanem Ruské federace. Dále též znovu komplexně posoudil žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Ani tato žalobní námitka tak nemůže být důvodná.
57. Žalobce měl za to, že žalovaný nesplnil požadavky směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), namítal, že definice politického uprchlíka dle kvalifikační směrnice není podmíněna účastí v politické straně. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí k žádnému podobnému závěru nedospěl, sice se zabýval členstvím žalobce v politické straně X. a dále též činností této strany (zejm. strany 15 a 16 napadeného rozhodnutí), to však vyplývalo z tvrzení žalobce, dle kterých tento byl členem dané politické strany, v návaznosti na to tak žalovaný i tento aspekt do posuzování případu žalobce zahrnul. Dále však žalovaný široce posuzoval okolnosti trestního stíhání a X. žalobce, které žalobce spojil se svým tvrzeným bojem proti X., kdy po rozboru všech souvisejících skutečností dospěl k závěru, že se o azylově relevantní pronásledování nejedná. Nelze tak souhlasit se žalobcem, že by žalovaný možnost azylově relevantního pronásledování vázal pouze na členství v politické straně, nic takového z napadeného rozhodnutí nevyplývá.
58. Žalobce byl přesvědčen, že ve správním řízení předložil důkazy o svém pronásledování v Ruské federaci, které spatřuje ve vykonstruovaném trestním řízení, kde byl X. a bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť věc byla posuzována nesprávným soudem a navíc podjatým soudcem, X.; žalovaný měl tyto skutečnosti při posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu posoudit a přihlédnout k individuálním okolnostem jeho případu.
59. Jak však již bylo uvedeno výše, samotné procesní nedostatky trestního řízení vedeného proti žalobci v Ruské federaci nemohou představovat azylově relevantní skutečnosti, tak by tomu mohlo být pouze za předpokladu, že by ve spojení s dalšími Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

skutečnostmi bylo patrné, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, apod. (k tomu viz shora uvedený rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012 č.j. 7 Azs 9/2012-46) Rovněž je třeba opakovaně zdůraznit, že žalovaný nebyl oprávněn přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení v zemi původu žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014 č. j. 9 Azs 117/2014 - 93).

60. Žalovaný se pak řádně a podrobně zabýval tím, zda lze trestní stíhání v Ruské federaci považovat za vykonstruované a účelové, vedené s cílem pomsty X. proti žalobci za jeho činnost při X., a to na stranách 15 -19, pokud jde o důvody dle § 12 písm. a) zákona o azylu, a na stranách 19- 22, pokud jde o důvody dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Vyšel přitom z tvrzení žalobce a jím předložených materiálů, k tomu sám shromáždil řadu informací týkajících se země původu a konkrétních relevantních okolností, konzistentně a přesvědčivě rozebral, z jakých důvodů trestní stíhání žalobce nenaplnuje důvody pro udělení azylu, tedy, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo by mohl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu; z ničeho neplyne, že by se případně jednalo o politicky motivovaný trestní proces s cílem exemplárního potrestání stěžovatele bez náležitého prokázání jeho viny. Soud se s tímto odůvodněním ztotožňuje a zcela na něj odkazuje. Žalobce pak k tomuto odůvodnění žalovaného žádné konkrétní námitky nevznášel, a tedy ani soud nemůže v této souvislosti přistoupit ke konkrétnějšímu odůvodnění, neboť není jeho úlohou, aby spekulativně domýšlel žalobní argumenty, či vybíral z reality skutečnosti svědčící ve prospěch žaloby. Žalobce své námitky posouval do roviny procesních pochybení, které se měly vyskytnout v předmětném trestním procesu v Ruské federaci, nicméně i kdyby k těmto pochybením (tj. žalobcem namítaná nepřislušnost soudu či podjatosti soudce) skutečně došlo, což žalovaný, ani zdejší soud v rámci přezkumu rozhodnutí o mezinárodní ochraně není oprávněn posuzovat, nejedná se o skutečnosti, které by samy o sobě představovaly důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany.
61. K tomu lze doplnit, že judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z principu relativní oddělenosti řízení o udělení mezinárodní ochrany a extradičního řízení, přičemž není úkolem správních soudů předjímat ohledně důvodnosti či nedůvodnosti žalobcova trestního obvinění či, přezkoumávat zákonnost postupu orgánů jiného státu v trestním řízení. (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2016 č.j. 7 Azs 231/2016-55).
62. Žalovaný nijak nepopíral, že v Ruské federaci panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, případně některých jejich aspektů, což zahrnuje též porušování principů spravedlivého procesu, z toho však nelze dovozovat, že by všichni obyvatelé této země byli státními orgány pronásledováni ve smyslu zákona o azylu, každý případ musí být posuzován individuálně.
63. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 12. 2021, čj. 8 Azs 114/2021-46, publ. pod č. 4296/2022 Sb. NSS: „*Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být v těchto případech azylově relevantní za předpokladu, že bude z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání významně vymykají obvyklým standardům země původu, tedy nejedná se o běžný trestní případ, ale o trestní stíhání, které je vykonstruované a je politicky či zájmově motivované a ovlivňované.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

64. Tato politická souvislost resp. účelovost vedeného trestního řízení však v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokázána nebyla, žalobce pak v daném soudním řízení nepředložil žádné logické argumenty, které by zcela konkrétním způsobem mohly vyvrátit ucelené úvahy žalovaného, žalobce setrval u obecných výtek ohledně porušování shora uvedených směrnic namísto toho, aby úvahy žalovaného ohledně absence azylově relevantního pronásledování konkrétněji vyvracel. Za této situace nemohl soud považovat námitku žalobce za důvodnou.
65. Z procesního hlediska žalobce vytýkal žalovanému, že jej nikdy neinformoval o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí a rovněž několikanásobně překročil maximální lhůtu pro vydání rozhodnutí.
66. Podle § 27 odst. 1 zákona o azylu platí, že *(r)ozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, nestanoví-li tento zákon jinak, vydá ministerstvo bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 6 měsíců ode dne, kdy byly poskytnuty údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí soudu o zrušení rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a o vrácení k novému projednání.*
67. Podle odstavce druhého lze tuto lhůtu pro vydání rozhodnutí prodloužit až o 9 měsíců, pokud a) jde o případy věcně nebo právně složité, b) je současně podán velký počet žádostí o udělení mezinárodní ochrany, nebo c) žadatel o udělení mezinárodní ochrany neplní povinnosti podle tohoto zákona, a proto nelze rozhodnout ve lhůtě podle odstavce 1. Odstavec třetí pak doplňuje, že pokud je to nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, lze výjimečně prodloužit lhůtu podle odstavce 2 až o 3 měsíce. O prodloužení lhůty žalovaný žadatele (4) písemně vyrozumí a odůvodní takový postup (§ 27 odst. 4).
68. V rozsudku ze dne 12. 5. 2005, č. j. 6 Azs 283/2004 – 80 vyslovil Nejvyšší správní soud závěr, že lhůta k vydání rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany je lhůtou pořádkovou a že její nedodržení samo o sobě nevede k nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé.
69. V rozsudku ze dne 29. 3. 2013 č.j. 8 Ans 14/2012-35 NSS k povaze dané lhůty shledal, že: *„Pokud však správní orgán nedodrží lhůtu bezdůvodně, zejména stane-li se tak opakovaně, může být toto pochybení vyhodnoceno jako nečinnost.“*... „Lhůta 90 dnů by měla být zpravidla pro stěžovatele dostatečná k rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V této lhůtě by se stěžovatel měl snažit co nejefektivnějším způsobem nashromáždit a posoudit všechny rozhodné skutečnosti. Je třeba uznat, že v některých složitých případech nemusí být možné v uvedené lhůtě řízení ukončit a je pak důvodné (např. kvůli nutnosti překladu a studia rozsáhlých důkazních materiálů) lhůtu pro vydání rozhodnutí prodloužit. Opakované prodloužování lhůty však musí být řádně odůvodněno konkrétními okolnostmi daného případu.“ Nejvyšší správní soud zde rovněž poukázal na čl. 23 odst. 2 věty druhé a třetí procedurální směrnice, dle kterého: *„[č]lenské státy zajistí, aby v případech, kdy není možné vydat rozhodnutí do šesti měsíců, žadatel a) byl buď informován o prodloužení, nebo b) na žádost obdržel informaci o časovém rámci, ve kterém lze očekávat rozhodnutí o jeho žádosti. Tato informace nezakládá povinnost členského státu vůči dotyčnému žadateli vydat rozhodnutí v uvedeném časovém rámci.“* Zároveň dovodil, že procedurální směrnice (obdobně jako zákon o azylu) sice nestanoví výslovný požadavek na řádné odůvodnění prodloužení lhůty k rozhodnutí, zároveň mu však nebrání; nelze se domnívat, že by procedurální

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

směrnice umožňovala bezdůvodné či libovolné prodlužování délky řízení, směrnice naopak požaduje, aby „řízení bylo dokončeno co nejdříve“ (čl. 23 odst. 2 věta první), přičemž obdobný požadavek je vyjádřen také v bodu 11 odůvodnění této směrnice.

70. Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána dne 22. 1. 2014, první rozhodnutí ve věci samé vydal žalovaný dne 27. 3. 2018, v návaznosti na zrušující rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019 žalovaný vedl další řízení a o žádosti žalobce znovu rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 4. 5. 2022. Žalovaný zpočátku řízení zasílal žalobci (resp. jeho zástupci) vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, jednalo se o přípis ze dne 21. 7. 2014, 31. 10. 2014, 30. 1. 2015 a ze dne 22. 4. 2015, které vždy odůvodnil. Následně však žalovaný žalobci již žádné další vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí nezasílal. V tomto směru se jedná o pochybení žalovaného, soud však vyhodnotil, že toto pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Smyslem daného ustanovení § 27 zákona o azylu totiž je zajistit, aby rozhodnutí o mezinárodní ochraně bylo správním orgánem vydáno v co nejkratší a zároveň zákonem vymezené lhůtě; pokud to není možné, má být žadatel alespoň informován o časovém rámci, ve kterém může očekávat, že bude o jeho žádosti rozhodnuto. Pokud by tedy soud z důvodu řečeného pochybení napadené rozhodnutí zrušil, pouze by oddálil okamžik, kdy bude o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu věcně rozhodnuto. Zároveň soud konstatuje, že i když žalovaný zároveň překročil i výše uvedené zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, nevyhodnotil soud tento postup jako pochybení, neboť byl odůvodněn zejména množstvím dokumentů, které žalobce průběžně zakládal do správního spisu, kdy některé z nich bylo potřeba též přeložit do českého jazyka, celý správní spis má nyní 1083 stran. Žalovaný si sám musel shromáždit řadu informací o zemi původu, a to v některých případech zcela specifických k případu žalobce (např. Informace OAMP týkající se X. a politické strany X.), a tyto informace musel náležitě vyhodnotit. V tomto kontextu soud neshledal, že by délka řízení byla tomu nepřiměřená, jediným pochybením žalovaného bylo nezasílání vyrozumění o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí žalobci, toto pochybení však nemůže představovat důvod pro zrušení rozhodnutí. Námitka tak není důvodná.
71. Závěrem žalobce poukazoval na rozsudek SDEU ze dne 29. 7. 2019 ve věci C-5561/17 Alexej Torubarov vs. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, a na základě toho a tvrzeného nerespektování rozhodnutí Městského soudu v Praze 2 Az 25/2019 a 2 Az 24/2019 a Krajského soudu v Hradci Králové žalovaným sp. zn. 32 Az 48/2015 a dále na základě skutečnosti, že řízení trvalo neoprávněně dlouhou dobu, dovozoval, že by měl soud změnit napadené rozhodnutí a sám rozhodnout o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
72. Soud považuje tuto argumentaci za zcela lichou. Předně, jak je uvedeno v bodě 54-55 výše, není nijak indikováno, že by se rozhodnutí sp. zn. 2 Az 24/2019 a sp. zn. 32 Az 48/2015, které se mají týkat manželky žalobce, jakkoli závazně vztahovaly k případu žalobce (když žalobce ani přesně neoznačil, o jaká rozhodnutí se má jednat). Pokud jde o rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2019 č.j. 2 Az 25/2019-135, žalovaný v něm uvedený právní názor respektoval a otázku státní příslušnosti žalobce v napadeném rozhodnutí postavil najisto. Není tak dána situace, kdy by žalovaný závazný právní názor soudu jakkoli porušil, tedy ani situace nastíněná rozsudkem SDEU ve věci C-5561/17, ve které by nové rozhodnutí žalovaného nebylo v souladu s předchozím rozsudkem soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

73. V souvislosti se shora uvedeným soud k důkazu neprovedl X., znalecký posudek X., výpovědi svědka X. a výpověď žalobce jako účastníka řízení, neboť žalobce nijak nespecifikoval, k čemu by provedení těchto důkazů mělo sloužit a jaké konkrétní skutečnosti by měly prokazovat, zároveň ani soud nedospěl k závěru, že by provedení těchto důkazů bylo potřebné z hlediska řádného zjištění skutkového stavu. Znalecký posudek X. pak navíc je součástí správního spisu.
74. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
75. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. srpna 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.